

GENGÅNGAREN.

Årsbarn är jag med lif och död,
vånne att ung jag vore!
Stadd och städslad i mångas bröd,
tjänar jag hälst de store.
Dem, som ha makt och ära —
makt att mycket och godt förmå,
men som denna sin makt försmå,
dem är jag ständigt nära.
Går med snabba, smygande steg,
van att i mörker vandra,
sår min sådd, hvar jag ser en teg. —
Jag är det onda, som hämnar sig själft,
brott är mitt väsens ena hälft,
vedergällning dess andra.

Djupa och blodigt röda
ses mina spår i tider, som gått.
Häfderna öfverflöda
af berättelser om mina brott.
Men på fälten, där striden stått,
söken mig ej bland de döda!

Lefvande är jag — och liken
af mina offer göda
tegarnas mylla, där ondt jag sått.
Faran har gjort mig sniken
efter de mäktiges öra.
Si, jag önskar förgöra
sanningen i deras riken!
Redskap vet jag att välja,
härdade för den hårdaste jord,
vet att köpa och sälja.
Därför våldet med broderord
närmar sig nya byten,
blandar gifter för själamord,
ockrar på fala lyten.
Men, I mäktige, än en dag
stiger, med händerna knutna,
ur er gärning mitt andra jag,
hämnaren ur det förflutna.
Ej ert döende sekel vet
hvad de kommande bringa. —
Du, som jag velat betvinga,
du skall segra, rättfärdighet!

Mikael Lybeck.